

alene min egen Mening, jeg er overbevist om, at det ogsaa er Højesterets Mening, at jeg blev daarlig betjent i den Sag. Der er det at sige angaaende det Forhold, at der er saa faa Højesteretssagførere, at naar det paa Forhaand er saa godt som givet, at en Sag skal for Højesteret, saa var dog det eneste fornuftige, at en Højesteretssagfører førte Sagen allerede for Landsretten, men det kan Højesteretssagførerne slet ikke overkomme; Højesteretssagførerne kan i Virkeligheden, er jeg overbevist om, ikke alle overkomme selv personligt at undersøge nøje og gennearbejde de Sager, som de allerede nu faar at føre for Højesteret, og de tager lige saa meget Salær for at føre dem for Højesteret nu, som man kunde have faaet Sagen ført for begge Retter, hvis der var Sagførere nok, thi Højesteretssagførere kan naturligvis tage et eksorbitant Salær, naar der er saa faa af dem. I det hele taget indtager de ogsaa derved en privilegeret Stilling, at mange af de bedste Forretninger, som der er for Sagførere, gaar Folk naturligvis til en Højesteretssagfører med, fordi de kan have hans Hjælp behov ved en senere Lejlighed. Det er urimeligt, at der indenfor en Stand som Sagførerstanden er en saadan lille særdeles privilegeret Klasse som den overordentlig faatallige Højesteretssagførerklasse, og det er nødvendigt, tør jeg sige, at vi faar mange flere Højesteretssagførere, end vi har; Højesteret maa virkelig paa det Punkt indføre en anden Praksis, hvis den skal vedblive at have det Privilegium at bestemme, hvem der maa træde frem i dens Skranke. Der kan tænkes mange andre Løsninger af det Spørgsmaal, men jeg skal blot pege paa en. Hvis f. Eks. Landsretten, naar en Landsretssagfører i et bestemt Antal Aar havde udført sit Hverv for Landsretten paa en i enhver Henseende tilfredsstillende Maade, kunde indstille ham til at blive Højesteretssagfører, saa vilde deri ligge en Opmuntring til de unge Sagførere om at passe deres Arbejde i Landsrettens Skranke med Omhu, Iver og Interesse, fordi det var Grundlaget for deres Avancement. Ved den Ordning, vi har nu, beror det ikke paa en Mands Kvalifikation alene, ikke paa den Duelighed, han har lagt for Dagen; det kan bero paa Vilkaarlighed hos Højesteret. Højesteret kan f. Eks. ud fra dens Skøn, at nu vil den ikke have flere Sagførere for Højesteret, eller hvad som helst andet, afvise en Mand, skønt han er fuldt kvalificeret. I Provisorieperioden kunde det ikke hjælpe noget, at en Venstremand indstillede sig til at blive

Højesteretssagfører, hvis han da var udpræget Venstremand. Den eneste af de gamle Studentersamfundsfolk, jeg husker, der overhovedet indstillede sig til Prøve i Højesteret, var Zeuthen. Han havde allerede, den Gang han indstillede sig til denne Prøve, skabt sig en stor og anset Forretning. Han var jo nok gammel Studentersamfundsmand, men saa forfærdelig luerød var han nu ikke, den Gang han indstillede sig. Han havde bevist, han var en særdeles duelig Forretningsmand, havde samlet sig et stort Klientel, hvis ubetingede Tillid han nød. Han var bekendt som en udmærket og formfuldendt Taler og en indsigtfuld og kundskabsrig Jurist. Der var absolut intet, som sagligt berettigede til at kassere ham, men Højesteret tilføjede ham den blodige og bitre Krænkelser at kassere og afvise ham, nægte ham Adgang til Højesterets Skranke. Det er Vilkaar, som det ikke er rimeligt at byde Mænd, som er højt oppe i 30erne eller maaske endda i Begyndelsen af 40erne, og som har skabt sig en stor og anset borgerlig Stilling, at de kan blive refuseret af Højesteret uden nogen som helst Begrundelse derfor, og at de ikke en Gang kan være sikre paa, at fuldt ud kvalificeret Arbejde for Højesteret i Prøvesager berettiger til at blive antaget. Jeg mener derfor, det er ganske nødvendigt, at der sker en Forandring i den formelle Fremgangsmaade, og at der bør fremkomme et andet Resultat end det, som er fremkommet hidtil.

Jeg skal derefter vende mig til det andet Spørgsmaal, som her ligger til Behandling gennem det af den højtærede Minister forelagte Forslag. Det er Spørgsmaalet om, i hvilket Omfang Pressen maa ikke alene referere, hvad der foregaar i Retten, men ogsaa gøre Dommeren og Dommen, og hvad der i det hele foregaar i Retten, til Genstand for Omtale og Kritik. Det er bekendt, at jeg har været meget betænkelig ved Indførelsen af den Offentlighed i Retsplejen, som vi nu har faaet, fordi mit Synspunkt — hvad jeg før har udviklet her i Tinget — var det, at Kravet om Offentlighed i Retsplejen fremkom og var berettiget paa et Tidspunkt, da Embedsstanden havde en helt anden Myndighed, end den har nu, da den kunde holde Folk længe i Varetægtsarrest, uden at disse kunde faa Lejlighed til at klage, og da man ikke havde en udbredt Presse, som man har nu, men hvor man tænkte sig, at gode Borgere gik op i Retten og hørte paa, hvad der foregik, og ved deres Nærværelse kontro-